

ת"פ 46240/11/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו נג'מה, חוסאם אבו נג'מה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא

ת"פ 46240-11-13
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. מוחמד אבו נג'מה
2. חוסאם אבו נג'מה
מדינת ישראל

הכרעת דין

1. בגיל 11 לערך נחבל מוחמד אבו נג'מה ונגרמה בפניו צלקת, תחילתה סמוך לאוזנו הימנית וסופה בלחי הימנית. צלקת זוהי מתנוססת כיום על פניו של פהד הלסי.

פהד הלסי, בן גילו ושכנו של מוחמד, גרם למוחמד את הצלקת בפניו. חלפו השנים, המשפחות עדיין מתגוררות בשכנות בג'בל מוכבר. כיום, בהיותם בני 24, נטל מוחמד חפץ והשחית את פניו של פהד בבחינת תמונת ראי לפניו. השאלה מה בדיוק אירע באותו יום 16.11.13, בשעות הבוקר והאם מעורב באירוע חוסאם, אחיו בן ה-19 של מוחמד.

2. **לאור חומר הראיות בתיק מצאתי לזכות את נאשם 2, חוסאם, מחמת הספק ולהרשיע את נאשם 1, מוחמד, בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, המיוחסת לו בכתב האישום.** הכל כפי שיפורט להלן.

3. כתב האישום הוגש נגד שני הנאשמים, מוחמד וחוסאם, בגין עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בכתב האישום נטען שביום 16.11.13, בשעה 7:00, יצא פהד ברכבו מביתו בג'בל מוכבר, הנאשמים המתינו לו בעליה סמוכה לצד רכבו של חוסאם, אשר סימן לפהד לעצור. פהד סבר שחוסאם מבקש עזרה ועצר את רכבו בצד הכביש, חוסאם ומוחמד פתחו את דלת הנהג ברכבו של פהד, חוסאם אחז את פהד שעודנו ישב בכסא הנהג וחגר חגורת ביטחון, מוחמד שלף סכין באורך של 20 ס"מ והורה לחוסאם "תתפוס אותו חזק כי אנחנו נהרוג אותו". או אז, פצע מוחמד את פהד בפניו וגרם לו לחתך באורך של כ-10 ס"מ בלחיו הימנית. לאחר מכן, נמלטו השניים מהמקום ברכבו של חוסאם. פהד נהג ברכבו עד לביתו הסמוך, משם פונה לבית החולים ונזקק לטיפול רפואי ולתפירת החתך.

4. **בתשובה לכתב האישום** טען מוחמד, נאשם 1, שפגש את פהד באקראי בבוקר אותו היום על אם הדרך, פהד קילל והתגרה בו, בתגובה ושלא בכוונה תחילה פצע אותו בפניו. חוסאם, נאשם 2, כפר במיוחס לו והעלה טענת אליבי, לפיו ישן בביתו באותה העת.

רקע דיוני ועובדתי

5. בבית המשפט העידו מטעם התביעה פהד הלסי (המתלונן), אחיו אדהאם, אחיו לית', אמו סוהילה, דודתו חוסניה, עד ראיה סופיאן בדראן, חוקרי המשטרה וד"ר ריקרדו נחמן מהמכון לפתולוגיה משפטית. מטעם ההגנה העידו הנאשמים בלבד.

הודעות המתלונן הוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, לאחר שמילא פיו מים וטען לקיומה של סולחה ופתרון הסכסוך לפי מנהג ערבי.

הוגש בהסכמה תיק מוצגים, המכיל דו"חות פעולה ומזכרים של החוקרים, אמרותיהם של העדים במשטרה, צילומים ותעודות רפואיות. כן הוגשה חוות דעת מהמכון לרפואה משפטית לעניין הכלי באמצעותו נגרמה החבלה.

6. הסנגור טען **למחדלי חקירה** מהותיים שיש בהם כדי להעיב על חקר האמת ולהוכיח את חפותו של נאשם 2. לשיטתו, מבעד לפתח דלת רכבו של המתלונן לא יכלו להיכנס - מהפן הטכני - שני הנאשמים יחדיו באותו רגע. על כן, ביצוע שחזור יכול היה להפריך את גרסת המתלונן ולנקות את הנאשם 2 מכל חשד. כן נטען למחדל באי ביצוע בדיקת טביעת אצבע ובדיקת DNA. המתלונן לא טען, ולו ברמיזה, כי הנאשמים עטו על ידם כפפות ועל כן היה בביצוע בדיקות אלו כדי להוציא את האמת לאור והמדובר בפעולות חקירה מינימאליות שראוי היה לבצען. הסניגור הטעים במהלך המשפט כי לא בוצע עימות בין המתלונן לנאשמים חרף היותו כלי חקירתי משמעותי.

המאשימה השיבה כי עסקינן בפעולות חקירה שאינן הכרחיות. שחזור יש לבצע רק אם נמסרה הודאה; לא ניתן היה להפיק מהרכב ממצאי DNA של התוקפים; ולא היה בבדיקת טביעות האצבע כדי להכריע את הכף ולהוביל לזיכוי של נאשם 2 שכן לא מן הנמנע שעטה כפפות. לעניין העימות בין המתלונן לנאשמים, נטען כי המתלונן עמד על סירובו לעימות ועל כן לא ניתן היה לבצעו. סירובו של המתלונן נתמך בהסבר אנושי מובן והגיוני, לפיו אינו מסוגל לשבת באותו חדר עם תוקפיו.

הטענה למחדלי החקירה הנטענים נוגעת בעיקר לשאלת אשמתו של נאשם 2. הנאשם זוכה מחמת הספק ועל כן התייתר הדין בסוגיה זו. בעניינו של נאשם 1, העימות עם המתלונן ושחזור מעשה התקיפה אינם חיוניים במקרה זה וזאת

נוכח התשתית הראייתית שהונחה להוכחת אשמתו (ראה למשל- ע"פ 7450/12 **עאמר כבהא נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 8.12.13 והאסמכתאות המובאות שם).

7. אין עוררין שנאשם 1 גרם לחתך בפניו של המתלונן. **המחלוקת** נתגלעה לעניין טיבו והשתלשלותו של האירוע, כמו גם מהותו של החפץ באמצעותו נגרם החתך שהותיר צלקת בולטת. השאלה האם התכוון להטיל מום בפניו של המתלונן או שמא, כטענתו, הגיב באימפולסיביות להתגרות מצידו? ככל ולא תוכח כוונה זו, יזוכה הנאשם מעבירה של חבלה בכוונה תחילה ויורשע בעבירה פחותה.

בעניינו של נאשם 2- הלה מכחיש את מעורבותו באירוע וטוען לאליבי.

האם התכוון נאשם 1 להטיל מום בפניו של המתלונן

8. גרסת המתלונן-

בעדותו בבית המשפט מילא המתלונן פיו מים וחזר כמנטרה "**יש מנהג ערבי ויש סולחה**". המתלונן אמר בתום עדותו לאחיו, אדהאם, שצעד לעבר דוכן העדים, שיגיד שיש מנהג ערבי ויש עטווה. בתחילת עדותו הראשית, טרם הוכרז כעד עוין, נשאל מה היה באירוע והשיב "**רשום אצלכם**", כשנתבקש בשנית להשיב על השאלה אמר "**אוקי אז תשחררו אותו**", בהמשך שב ואמר "**תשחררו אותו וזהו, יש בינינו סולחה**" (עמ' 7-8 לפרוטוקול). המתלונן אישר את חתימותיו על האמרות שמסר בחקירתו.

על-פי הוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות מצאתי להעדיף את גרסתו של המתלונן במשטרה על פני עדותו בבית המשפט, מהטעם שהמתלונן דבק בסולחה שהושגה בין המשפחות, בין לבין אישר את הודעותיו במשטרה ומעבר לכך לא יספ דיבר. למעשה, המתלונן בעדותו בבית המשפט הפנה דה-פקטו להודעותיו במשטרה ואישר אותן. כפי שנראה להלן, לאמרות יש תמיכות ראייתיות של ממש.

הודעה ראשונה נגבתה מהמתלונן ביום 16.11.13, בבית החולים, בשעה 9:35 (ת/27). לגרסתו, יצא מביתו בשעה 7:10, נסע ברכבו בעליה לכיוון הטיילת, "**אני ראיתי את מוחמד אבו ניג'מה עם אח שלו חוסאם, חוסאם סימן לי לעצור עם היד שלו, אני עצרתי וחוסאם ביקש ממני עזרה הוא לא ממש ביקש אני הבנתי שהוא צריך עזרה. ואז עצרתי שניהם פתחו את הדלת שליך הנהג וקפצו עליי אני הייתי עם חגורה ולא יכולתי לזוז. חוסאם פתח את הדלת ותפס אותי ועם היד השניה חיבק אותי כדי שאני לא אוכל לזוז ומוחמד הוציא סכין (אורך של 20 ס"מ). לא ראיתי בדיוק את הסכין איזו סכין אבל זה היה נראה לי סכין מטבח. מוחמד צעק לאח שלו**

תתפוס אותו חזק כי אנחנו נהרוג אותו. אני זזתי עם הידיים שלי ואז מוחמד חתך אותי עם הסכין בצד ימין בפנים ואז הם ברחו" (עמ' 1, ש' 14-1). לדבריו, במקום נכח עד ראייה שגר בקרבת מקום, נסע ברכב מאחוריו, העד ניגש אליו ונבהל, רצה להזמין משטרה. המתלונן נהג ברכבו עד לביתו, כשהגיע הזמינו אמבולנס. בסוף הודעתו נזכר כי נאשם 2 החזיק סכין יפנית.

בהודעתו מיום 17.11.13, שנגבתה בביתו (ת/28), מסר כי עצר את רכבו לאחר שנאשם 2 סימן לו לעצור והוא חשב שהוא זקוק לעזרה. מכיר את נאשם 2 מילדות. לאחר שעצר, הבחין בנאשם 1 יוצא מהרכב, נאשם 2 פתח את דלת הנהג ברכב, נאשם 1 קפץ עליו ופצע אותו בפנים באמצעות סכין, ראה את הסכין, נאשם 2 החזיק אותו חזק ונאשם 1 הורה לו "תחזיק חזק שלא יזוז", גם נאשם 2 החזיק סכין. המתלונן הוסיף וסיפר "אני חייב לספר לך שהיניו ילדים קטנים אז רבנו ואז מוחמד נפצע בפנים ומאז יש לו צלקת בפנים ואני אז לא פגעתי בו בכוונה פשוט נפלנו. זה היה מזמן" (עמ' 1, ש' 27-24).

9. גרסת נאשם 1-

בעדותו בבית המשפט טען, שכמנהגו יצא להליכת בוקר, בשעה 7:00-7:15, שמע מישהו מאחוריו מקלל אותו "זוז יא מאנייק", סימן לו ביד שיעצור. בתגובה, נאשם 1 שבר בקבוק זכוכית לצורך הגנה עצמית, ניגש לרכב ורק אז הבחין שמדובר במתלונן, פתח את דלת רכבו כדי לפגוע בו ראשון, המתלונן עדיין היה חגור בתוך הרכב ורצה לפתוח את הדלת, אך הנאשם מנע מהמתלונן לרדת מהרכב, נכנס עם חלק מגופו לתוך הרכב, הניח את ידו השמאלית על המתלונן ולא נתן לו לזוז, המתלונן הסתובב לעברו על מנת לצאת מהרכב וניסה להיאבק, בהמשך טען שהמתלונן לא ניסה להגן על עצמו עם הידיים, הכל התרחש מהר, חתך את פניו של המתלונן ליד העין בצד שמאל של פניו. לאחר האירוע, שב נאשם 1 לביתו, כולם היו ישנים. לגרסתו, המתלונן בן אדם ענק ומפחיד, "הרגשתי שהוא הולך לעשות לי משהו כי הוא עצר את האוטו וקילל אותי. וחשבתי שיש לו סכין" (פרוטוקול עמ' 82, ש' 19-18), לכן פתח את דלת הרכב ותקף אותו, "אני אמרתי שרציתי להגן על עצמי. כי הייתה, כי יש לי עבר איתו. הייתה לי בעיה איתו. ואני מפחד ממנו שהוא יפגע בי עוד פעם. שיכה בי" (פרוטוקול עמ' 89, ש' 2-1), לאחר מכן טען שביקש להפחיד את המתלונן. לדבריו, "גם אם לא היה פהד היה יכול מישהו אחר שישא איתו סכין ויפגע בי" (פרוטוקול עמ' 89, ש' 20), "מישהו שאומר לי מניאק מה הוא רוצה ממני? הוא יכול להיות שהוא רוצה להגיד לי שלום? למה הוא קילל אותי? למה הוא עשה את זה?" (פרוטוקול עמ' 92, ש' 26-25). לדבריו, תקף את המתלונן לבד ואחיו, נאשם 2, לא היה איתו. הנאשם הסביר כי המתלונן גרם לו לצלקת לפני 9-8 שנים, עבר טיפולים לרבות ניתוח וטיפול לייזר, כל שלושה חודשים מקבל טיפול פלסטי, במהלך השנים התקיימו יחסים תקינים בין המשפחות אך עם המתלונן לא דיבר.

באשר לציור הבקבוק השבור שצייר בחקירתו, אמר כי צייר סתם ציור של שבר בקבוק, וכלל לא הסתכל על הבקבוק באירוע.

כאשר הגיעו שוטרי הסיור לבית נאשם 1 בבוקר האירוע, הוא הזדהה בפניהם והתוודה מיד **"אתה רואה מה יש לי בפנים, תבין לבד"** והצביע על צלקת בצד ימין של פניו. הנאשם המשיך והסביר, שהמתלונן הוא שגרם לצלקת בפניו לפני כ-6 שנים וכעת **"רצה להחזיר לו"**. שרוולו השמאלי היה מוכתם בדם. בנסיבות אלו, נעצר הנאשם והובל לתחנת המשטרה, **תגובתו הראשונית למעצרו הייתה "עשיתי טעות"** (ראה ת/1, ת/2).

כשנכנס הנאשם לחדר החקירות ועוד בטרם החלה החקירה, מייד שפך את ליבו, הצביע על הצלקת בפניו ואמר **"זה הוא עשה לי"** (מזכר מאת החוקר קלרמן, ת/4). הנאשם הוזהר כי כל מה שיגיד עלול לשמש נגדו, אך בכל זאת המשיך וסיפר **"שהחיים שלו בסדר ואין לו בעיות כל יום שהוא מסתכל במראה ורואה את הצלקת הזו זה כואב לו והוא כבר לא יכל יותר והוסיף שעכשיו גם הוא (פהד) ירגיש כמוהו"** (שם).

האמרה הראשונה נגבתה מהנאשם בתחנת המשטרה בשעה 12:36 (ת/21). לדבריו, **"הוא קילל אותי ואני לא ידעתי שזה הוא אם אני רציתי לעשות לו משהו מזמן עשיתי ואז רבנו ביחד ואני עם בקבוק עשיתי לו את זה אני רק רציתי להפחיד אותו"** (עמ' 1, ש' 6-7). בדברים אלו הביע הנאשם את תמצית גרסתו לאירוע. לדבריו, לא תכנן לתקוף את המתלונן. יצא בשעה 7:00 מהבית, הלך ברגל לכיוון הטיילת, בעלייה, המתלונן נסע ברכבו וקילל אותו, נאשם 1 קילל חזרה וסימן לו לעצור, המתלונן העמיד את רכבו, נאשם 1 שבר בקבוק זכוכית שהיה מונח בדרך, נכנס לרכב ופגע בו בפנים באמצעות יד ימין, **"רק להראות לו שאני לא פרייאר לא רציתי לעשות לו סימן בפרצוף, להפחיד אותו רק"** (עמ' 3, ש' 69), לא שם לב אם המתלונן היה חגור, המתלונן ניסה לשמור על פניו אך לא הצליח, נאשם 2 לא היה איתו. נאשם 1 אישר כי אמר לשוטרים שבאו לביתו שהוא עשה את זה למתלונן כי הוא עשה לו לפני כמה שנים, אבל זה לא היה מתוכנן. בהמשך טען שלא אמר לשוטרים שבאו לביתו שרצה להחזיר למתלונן, **"השוטר שאל אותי מה קרה, אמרתי לו אני מזמן קבלתי מכה מהבחור שעכשיו קיבל מכה וזהו. אני עוד פעם אומר לך אני לא עשיתי את זה בכוונה. זה מה קרה אני קבלתי מכה ועכשיו הוא קיבל מכה, זה מה שקרה. לפני כמה שנים אני קיבלתי את המכה"** (עמ' 6, ש' 163-166).

נשאל איך הצליח לגרום לו לאותה פציעה בדיוק כמו שהמתלונן פצע אותו לפני 8 שנים, והשיב **"אני עשיתי כמה פעמים מהר וקיבל מכה לא ראיתי איפה. גם הוא אז עשה בטעות ועשינו עטווה (סולחה) ואז היינו ילדים ולא הבאנו משטרה"** (עמ' 4, ש' 92-93). כנשאל אם הצלקת שעל פניו מפריעה לו, השיב **"כן. גם לי יש מכה וזה כואב לי. עכשיו יש גם לו מכה אז שירגיש כמו שאני הרגשתי. אני לא רציתי להגיע לדבר כזה"** (שם, ש' 108-109).

האמרה השנייה נגבתה מהנאשם למחרת היום, 19.11.13 (ת/22), ובה חזר על עיקרי דבריו מאמרתו הראשונה.

10. **זירת התקיפה**- הדקירה בוצעה בג'אבל מוכבר, בכביש המוביל מבתיהם של המתלונן והנאשם לטיילת, ברכבו של המתלונן, בעודו יושב במושב הנהג. כך העידו המתלונן ועד הראיה סופיאן בדראן. בתמיכה לכך, סימני דם נמצאו במושב הנהג על ידי שוטרי הסיוור שנקראו לזירת האירוע (ת/2). בו ביום, תיעד החוקר קלרמן את ראו שעניו ברכבו של המתלונן, במילים אלו: **"הרכב היה מלא בדם מושב הנהג היה קרע הנראה כמו קרע של חפץ חד"** (ת/3). למחרת, ביום 17.11.13, יצאו החוקרים קלרמן וזיאדה, ביחד עם אח נוסף של המתלונן, לית', לזירת האירוע (ת/5), וזיהו כתמי דם על הכביש ועל קיר סמוך. הדברים ברורים וגם נאשם 1 העיד כי הפציעה בוצעה בתוך רכבו של המתלונן.

11. **כלי התקיפה**- כלי התקיפה מהווה אינדיקציה לכוונתו של הנאשם באירוע וישליך על העבירה בה יורשע. האם היה זה סכין או שבר בקבוק זכוכית?

זירת האירוע נסרקה על ידי חוקרי המשטרה ביום האירוע ולמחרת, אך לא נמצאו שברי זכוכית (ת/3, ת/5). זירת האירוע נסרקה ביסודית על ידי החוקר קלרמן שוב ביום 20.11.13, ללא ממצאים נוספים (ת/11).

לבית המשפט הוגשה חוות דעת מומחה של **ד"ר נחמן ריקרדו** מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית, מיום 28.1.14 (ת/29). המתלונן סירב לסור לבדיקה פורנזית במכון (ת/13) ובנסיבות אלו ניתנה חוות הדעת על יסוד תמונות תקריב של הפצע בפניו של המתלונן, גיליון השחרור של המתלונן מבית החולים וצויר שבר הזכוכית שצייר הנאשם. בחוות הדעת, קבע דר' נחמן כי **"סביר יותר שהחפץ שגרם לפצע בפני המתלונן, הוא לדוגמא להב של סכין או זכוכית ישרה, מאשר בקבוק שבור כפי שניתן להביא מהצויר הנבדק"**. בחוות הדעת הובהר כי מנגנון הפצע מלמד על כלי התקיפה, חתך באמצעות שבר של בקבוק מאופיין בחתכי משנה שלא נמצאו. לעומת זאת, פציעתו של המתלונן אופיינית להפעלת כוח על ידי חפץ חד, בעל לפחות שפה אחת מושחזת וישרה, כמו להב סכין או זכוכית ישרה. בעדותו בבית המשפט, הבהיר דר' נחמן כי אכן הראיה הטובה ביותר אינה תמונה אלא התבוננות בפציעה עצמה, אולם במקרה דנא ניתנו בידיו תמונות תקריב די טובות של הפצע ומכל מקום פני השטח של שבר בקבוק, בכל מימד שבירה, לא היו מתאימים למנגנון פציעתו של המתלונן. בסופו של יום, המומחה סמוך ובטוח כי פציעתו של המתלונן לא יכלה להיגרם משבר בקבוק זכוכית כי אם מלהב סכין או זכוכית ישרה.

חוות דעתו של דר נחמן עניינית, ברורה ומקובלת עליו. לא נשמעו מצד ההגנה טענות לעניין מנגנון הפציעה שהיה בהן כדי לסתור את חוות הדעת.

גם אם ניתן להעלות תרחיש לפיו נקרה בקבוק זכוכית בדרכו של הנאשם בדיוק במקום ובעת שנזדקק לו, עדיין לא נמצאו שבירי זכוכית במקום האירוע או בסמוך לו. פציעתו של המתלונן אינה מתיישבת עם חבלה באמצעות שבר בקבוק זכוכית, כפי שנטען, כי אם באמצעות להב של סכין, כפי העולה מחוות דעתו של המומחה. מעבר לכך, סביר להניח כי הקרע בגג רכבו של המתלונן, כמו גם בחגורה, נגרם מלהב של סכין (ת/3). ספק רב אם קרע של ממש בגג הרכב ובחגורה יכול היה להיגרם משבר זכוכית. עדות המתלונן בצירוף חוות דעת המומחה מהווים הוכחה כי הנאשם פצע המתלונן באמצעות סכין.

12. **כוונה תחילה** - הכוונה לבצע חתך בפניו של המתלונן הוכחה הן מעדות המתלונן, הן ממעשי נאשם 1 שהוא זה שפנה ונכנס לרכב של המתלונן, ביצע חתך דומה ושווה כמעט לחתך שבפניו, וכל זה לאחר שאישר כי רצה שהמתלונן ירגיש מה שהוא מרגיש מזה שנים.

הצטיידותו של הנאשם בסכין מבעוד מועד מעידה על כוונתו להטיל מום בפניו של המתלונן ולשוות לפניו את הצלקת. הזהות במיקום הצלקת המתנוססת על פני הנאשם לחתך בפניו של המתלונן, מספרת את סיפור הנקמה ומלמדת על **התכנון** שקדם למעשה התקיפה.

תגובתו המיידית והספונטאנית של נאשם 1 מלמדת על הכוונה במעשיו, על המניע ועל התכנון שקדם לאירוע. לא חלפה שעה מהאירוע, הנאשם נתפס יושב בביתו בקרבת בני משפחתו ועל שרוולו כתמי דם. הנאשם הזדהה ומיד הצביע על הצלקת שבפניו ואמר לשוטרים שיבינו לבד, המתלונן גרם לצלקת בילדותם וכעת השיב לו עין תחת עין (ת/2). גם בתחנת המשטרה הצביע נאשם 1 על הצלקת בפניו ואמר "**זה הוא עשה לי**" (ת/4). אירוע ילדותם עבר כחוט השני בחקירתו של הנאשם במשטרה.

גרסתו של נאשם 1 ידעה פיתולים וניכר כי ניסה לטשטש את אשר אירע ולשוות לאירוע נופך של אירוע ספונטאני. גרסתו אינה מעלה אותות אמת. התגרות לכאורה מצד אדם שטרם זוהה אינה גוררת תגובה קיצונית כגון דא. נאשם 1 הוא שסימן מיוזמתו למתלונן לעצור, פתח את דלת רכבו ותקף אותו באמצעות סכין, כשהמתלונן עודנו חגור במקום מושבו ברכב, טרם סיפק בידו אפילו להתיר את חגורתו וכל שכן לצאת מהרכב. התנהגות זו אינה מעידה על פחד שניטע בליבו ואינה מאפיינת התנהגות מסוג של "הבא להורגך השכם להורגו", שכן האיום שבפניו לכאורה עמד נאשם 1 לא היה איום ממשי ולא היה מוביל לעימות ישיר בין השניים אילולא יזם אותו.

לאור כל האמור לעיל, הוכח בוודאות כי הנאשם התכוון להטיל מום בפניו של המתלונן, תכנן את האירוע מראש ואף הצטייד לשם כך בסכין והמתין למתלונן על אם הדרך, נכנס לרכבו וחתך את פניו.

13. המסקנה הינה כי נאשם 1 פצע את המתלונן שלא כדין ומתוך כוונה להטיל בפניו מום, ובכך נתגבשו יסודות העבירה. אשר על כן, הריני מרשיע את נאשם 1 בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק.

האם הוכחה מעורבותו של נאשם 2 באירוע

14. גרסת הנאשם:

בעדותו בבית המשפט, מסר נאשם 2 כי הינו בן 19.5, לומד אנגלית באוניברסיטה בבית לחם ועובד במוזיאון המדע בגבעת רם בירושלים, גר בג'אבל מוכבר בבית המשפחה, חולק חדר עם אחיו, נאשם 1. ביום האירוע התעורר בבוקר בשעה 7:00-7:15, נאשם 1 שכב במיטתו רגוע, נאשם 2 אמר לו בוקר טוב והוא ענה בחזרה, התחיל להתארגן לאוניברסיטה, לא יודע מה נאשם 1 עשה בינתיים, התכוון לצאת מהבית ובדרכו החוצה ראה שהוריו במיטתם אמר להתראות והתכוון לצאת מהבית, לא הסתכל אם הם ערים או ישנים, בדיוק הגיעו השוטרים, נאשם 1 נעצר, לכן לא הלך לאוניברסיטה באותו היום. לא זוכר מה נאשם 1 לבש, פיג'מה או בגדים ליציאה, ואם היה ערני או לא (עמ' 101), לא שם לב אם היה נסער או אם היה לו דם על החולצה, "אמרתי את זה כבר אני לא שמתני לב. לא יודע. לא שם לב לדברים האלה" (עמ' 102).

נאשם 2 מסר אמרה במשטרה ביום 18.11.13 (ת/23), יומיים לאחר האירוע, בה הכחיש את מעורבותו באירוע. לטענתו, ישן וכשהתעורר ראה את נאשם 1 שוכב במיטתו, הוריו היו בבית, אחרי כ- 10 דקות הגיעה המשטרה ונאשם 1 נעצר. בבעלותו רכב מסוג סיאט בצבע לבן. הרקע לסכסוך בין נאשם 1 למתלונן- למיטב זכרונו, בעבר שיחקו כדורגל, הקבוצה של המתלונן הפסידה, המתלונן הביא סכין יפנית וחתך את נאשם 1, הייתה עטווה וסולחה, נאשם 1 סבל מזה הרבה, "אני יכול להגיד לך כי מחמד לא חי טבעי".

אמרה שנייה נגבתה מנאשם 2 ביום 19.11.13 (ת/24), ובה חזר על עיקרי גרסתו.

15. התשתית הראייתית שנתגבשה בעניינו של נאשם 2 נסמכת על גרסתו של המתלונן ועל עדויות של בני משפחתו, כמו גם על היעדר תימוכין לטענת האליבי. המאשימה נסמכת אף על הסתירות בגרסתו לעניין מועד יקיצתו בבוקר האירוע. לשיטתה, בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/23) מסר שהתעורר בשעה 7:00-7:15 בעוד שהמשטרה הגיעה לביתם בסביבות השעה 8:00. מכאן, נאשם 2 היה ער כ- 3/4 שעה עד שעה טרם הגעת המשטרה. בחקירתו השנייה במשטרה (ת/24) טען שמרגע שהתעורר ועד לבוא המשטרה חלפו כעשרים דקות. בעדותו בבית המשפט טען שמדובר בהערכת זמן. בפועל מעצרו של נאשם 1 בוצע בשעה 7:23 (ת/1). לשיטת המאשימה, הסברו של נאשם 2 אינו מניח

את הדעת, מחליש את גרסתו ונוזקף לחובתו. על אף טענת המאשימה, לא מצאתי כי יש בסתירות אלו כדי לבסס את אשמתו של נאשם 2 ואת חלקו באירוע.

16. **המתלונן מסר גרסה** לאירוע המייחסת לנאשם 2 שותפות במעשה התקיפה ובפציעתו. אלא מאי? סמוך לאירוע, המתלונן מסר ספונטאנית אך ורק את שמו של נאשם 1 כתוקפו. בתשאל הראשון של המתלונן, טרם פונה על ידי מד"א לבית החולים, מסר לשוטרי הסיור **"שהיה בדרך לעבודה ועצר אותו בחור העונה לשם מוחמד אוסאמה אבו נגמה ודקר אותו בראש ולא יודע מה הסיבה"** (ת/2). לאמירה ספונטנית יש משקל משמעותי.

17. **בני משפחתו של המתלונן** העידו כי סמוך לאירוע מסר להם המתלונן כי נאשם 2 הוא שסימן לו לעצור והחזיק אותו בשעה שנאשם 1 פצע את פניו, כדלקמן:

א. **אמו של המתלונן, סוהיילה הלסי**, היא שראתה ראשונה את המתלונן לאחר פציעתו. לדבריה, המתלונן חזר הביתה וסיפר שמוחמד אוסמה הרביץ לו, הוא ואח שלו חוסאם (פרוטוקול עמ' 24). היה עד ראייה, מישהו מסילוואן בשם ספיאן, לא התקרב אליו, רק לאחר שהיכו אותו והלכו. בחקירתה הנגדית, העידה כי כשחזר המתלונן הביתה, שאלה אותו מה הוא שכח, ואז הוא הוריד את היד מהפנים והיא ראתה את הדם, ואז **"איבדתי את השכל והתחלתי לצעוק"**, עזבה את המתלונן כשהיה באותה העת בגג עם דודתו **"והלכתי לכביש בשביל להרביץ למשפחתו אבל אנשים החזירו אותי"** (פרוטוקול, עמ' 27, ש' 12, 21-22).

ב. **אחיו של המתלונן, אדהם הלסי**, יליד 1989, העיד בבית המשפט כי ביום האירוע, היה בבית, אחיו הצעיר העיר אותו, אמר לו **"תקום תקפו את פהד"**, **"הגעתי לפאהד על הגג, הכל דם וזה"**, כל הפנים שלו דם, התקשרו לאמבולנס, באותו הרגע הוא סיפר **"שעצרו אותו ונתנו לו סכין לפנים"** (פרוטוקול עמ' 17, ש' 21, 28), **"זה מה שאמר לי שחוסאם עצר אותו, רצה עזרה, זה מה שגם בבוקר שהפתיע אותנו שאכל ויצא לעבודה וחזר הכל דם, שחוסאם עצר אותו שרצה עזרה, שיש לו תקלה באוטו ופתאום בא אליו מוחמד וקרה מה שקרה"**, מוחמד חתך לו את הפנים (פרוטוקול עמ' 18, ש' 6-8). בחקירתו הנגדית, מסר שאינו הראשון שדיבר עם המתלונן. נשאל, מדוע לא הזכיר את מעורבותו של חוסאם בהודעה שמסר במשטרה יומיים אחרי האירוע, בהתחלה התחמק מתשובה ולאחר מכן הבהיר שזה מה שהמתלונן סיפר לו, זה מה שקרה.

בהודעתו במשטרה מיום 18.11.13 (נ/1), מסר אדהם כי המתלונן יצא לעבודה, **"אחרי כמה דקות הוא חזר הביתה כולו דם והזמנתי משטרה כי תקפו אותו אנשים"** (עמ' עמ' 1, ש' 4-5). ראה בעיניו את המתלונן

נכנס הביתה כולו מלא דם. **"סיפר לי שמוחמד אבו נג'מה דקר אותי, התקשרתי למשטרה ועדכנתי אותם"** (עמ' 1, ש' 9). כבר הושגה עטווה, ההורים קיבלו כסף והוסכם שמשפחת הנאשמים לא תעבור ליד ביתם ולא תשוחח איתם עד סוף ההליך המשטירתי.

ג. **דודתו של המתלונן, חוסניא הלסי,** המתגוררת בשכנות למשפחת המתלונן, העידה בבית המשפט כי ביום האירוע, בערך בשעה 7:15, שמעה צעקות, יצאה החוצה וראתה את המתלונן עם דם על הפנים ועל הבגדים והכל, שאלה אותו מי עשה לו את זה והוא אמר מוחמד ואח שלו. סיפר לה שנסע ברכב כמה מטרים והם היו עומדים בצד הכביש, אמרו לו לעצור באמצע הדרך, חשב שהם צריכים עזרה ועצר, אז תקפו אותו שניהם. למיטב זיכרונה, המתלונן סיפר לה שמישהו שם את הידיים על הרגליים שלו ומישהו תקף אותו בידיים, חוסאם החזיק אותו ומוחמד דקר אותו. עלתה איתו לגג והזמינה אמבולנס, נסעה איתו באמבולנס לבית החולים.

ד. **אחיו הצעיר של המתלונן, לית' הלסי,** בן 18, הצעיר באחיו, העיד בבית המשפט שראה את המתלונן כשעלה במדרגות לכיוון הגג, המתלונן לא סיפר לו מה קרה, הלך ישר לבית החולים. בבית החולים סיפר לו את אשר אירע, נאשם 2 עצר אותו בעליה כשהיה בדרכו לעבודה ואז שני הנאשמים תקפו אותו וניסו לדקור אותו. סיפר לו את הדברים באותו היום בבית החולים. לא היה בין המתלונן לנאשם 1 סכסוך, אם כי לא דיברו אז אחד עם השני 12 שנים. בחקירתו הנגדית, סיפר שביום הראשון המתלונן לא אמר מי דקר אותו, **"הוא אמר פשוט שדקרו אותו עם סכין אבל הוא שתק, הוא היה במין הלם כזה"** (פרוטוקול עמ' 35, ש' 20). המתלונן אמר את הדברים בבית החולים כשליד מיטתו נכחו אנשים שבאו לבקרו. בבית החולים אחרי שעות המתלונן מסר את שמו של נאשם 1, שמע מפי המתלונן **"שמעתי שמוחמד היכה אותי וזהו, תקף אותי וזהו"** (פרוטוקול עמ' 35, ש' 29).

18. עדויות בני משפחת המתלונן לכאורה תומכות במעורבותו של נאשם 2 באירוע, אולם לא מן הנמנע כי המדובר ביזרון שזוהם לאחר שיחות מרובות בקרב בני המשפחה. השוטר מאהר עמאר פגש במתלונן באמבולנס לפני שפונה לבית החולים ודודתו, חוסניא, לצידו (ת/2). באותו מעמד אמר המתלונן באוזני השוטר שנאשם 1 הוא שגרם לפגיעה **"דקר אותו בראש"** (שם), חוסניא מצידה הצביעה לעבר רכבו של המתלונן למען יראה השוטר את סימני הדם ברכב. החשוב הוא שחוסניא לא הוסיפה על גרסתו של המתלונן ולא קשרה את שמו של נאשם 2 לאירוע. ככל שהמתלונן היה מגולל באוזניה דקות קודם לכן, כפי גרסתה בעדותה בבית המשפט, שנאשם 2 סימן לו לעצור והחזיק אותו בשעה

שנאשם 1 פוצע את פניו באכזריות, אך טבעי שחוסניה הייתה מציינת את אשר אירע באוזניו של השוטר ולא היה די לה בהצבעה על הרכב. נראה כי אין עסקין בהפללה מכוונת כי אם **באפשרות** של זיהום עדויות. זאת ועוד, בהודעתו במשטרה, אחיו של המתלונן, אדהאם, העיד שהמתלונן מסר אך ורק את שמו של נאשם 1 ובהתאם הוא מיד דיווח למשטרה. יותר מזה, אדהאם התקשר לדווח למשטרה על התקיפה ואף הזמין את אנשי מד"א, בשיחה זו לא מסר את זהות התוקף. לאחר מכן, המתלונן סיפר לו שנאשם 1 תקף אותו ומייד, באופן ספונטאני מתוך אמון בדברי המתלונן, התקשר אדהאם בשנית למוקד המשטרה ודיווח להם כי נאשם 1 הוא שתקף את המתלונן. לא נעלמה מעיני אף עדותו של האח לית'. לדבריו, בתחילה שרוי היה המתלונן בהלם פציעתו ולא מסר פרטים מדויקים אודות התקיפה וזהות תוקפיו. בהמשך היום, לאחר שכבר נקהלו קרובי משפחה ואנשי שלומו לצד מיטתו, מסר גרסה מפורטת לאירוע התקיפה וקשר את שמו של נאשם 2.

19. **עדותו של עד הראיה**, סופיאן בדראן, מעצימה את הספק לעניין מעורבותו של נאשם 2. בעדותו בבית המשפט, מסר כי ביום האירוע, יצא מביתו והבחין בהתרחשות מוזרה ברכב שעמד בכביש, ראה אדם עם חצי גוף בתוך הרכב, התנועה שלו הייתה שונה קצת ומוזרה, רק דלת אחת הייתה פתוחה, לא ראה בדיוק מה קורה ברכב בגלל שהטל כיסה את זגוגיות הרכבים, מיד החנה את רכבו, המתין ולאחר מכן יצא החוצה ומצא את פהד יושב ברכבו ודם על פניו, הבחין באדם אחר נכנס לרכב בצבע בהיר (לבן, אופי וויט, בז') ונסע מהמקום, לא בטוח אם זה אותו אדם שיצא מהרכב של פהד, לא שם לב אם הרכב נסע באיטיות או במהירות (עמ' 48). המרחק בין הרכבים היה 30-40 מטרים. ניסה לדבר עם פהד, להגיש לו עזרה ולקחת אותו לבית החולים, אך הוא סרב. הרכב של פהד חזר אחורנית והתנגש בגדר, לאחר מכן פנה לכיוון בית המשפחה (עמ' 51), העד נסע אחריו, וידא שהגיע הביתה ואמר לאחיו ושיקחו אותו לבית החולים, או אז המשיך בדרכו לעבודה. בחקירתו הנגדית, מסר שפהד לא אמר לו אף מילה על אשר אירע. עדותו מלמדת על תוקף אחד שנכנס לרכבו של המתלונן מדלת הנהג ואין אינדיקציה לתוקף נוסף.

20. התנהגותו של נאשם 2 לאחר האירוע אינה תומכת באשמתו, ולמצער בתחושת אשמה. נאשם 2 נקרא לסור לתחנת המשטרה ביום 18.11.13 באופן מידי. הזמנה לסור למשטרה נמסרה באותו יום לידי אביו (נ/3). הנאשם, ששהה באותה העת באוניברסיטה, עזב את ספסל לימודיו, הזמין מונית ונסע לתחנת המשטרה והתייצב לחקירה. להתרשמות חוקריו, בתרגיל חקירה במהלכו הופגשו הנאשמים והושארו לבדם בחדר החקירות, ניסו השניים לתאם גרסאות ולהרחיק את נאשם 2 מהאירוע (ראה ת/9; עדותו של רס"ל ענאן זיידה, עמ' 72 לפרוטוקול). אין תוצאות חד משמעיות לתרגיל חקירה זה. החוקר הסיק את מסקנתו מדו שיח ביניהם, במהלכו אמר נאשם 2 "אני לא מבין מה הם רוצים ממני אני לא קשור לכל העניין הזה" ואילו נאשם 1 השיב "נכון אתה לא קשור" ומאז נצרו לשונותיהם ולא הוסיפו

דיבר.

21. חומר הראיות שהונח לפניי מותר ספק ביחס לאשמתו של נאשם 2 (ע"פ 2132/04 **סלים קייס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.5.07)). הספק מעוגן בגרסתו הספונטאנית של המתלונן, בעדות חלק מבני משפחתו ובעיקר בדברי עד הראיה שלא הבחין בשני תוקפים. אף שקיימות ראיות שקושרות את נאשם 2 לאירוע, קיימות ראיות משמעותיות המכרסמות בהן עד יצירת ספק סביר. הספק אינו בגדר אפשרות תיאורטית רחוקה וערטילאית כי אם אפשרות עובדתית סבירה ומתקבלת על הדעת (ע"פ 6359/99 **מדינת ישראל נ' קורמן**, פ"ד נד(4) 653, 661; ע"פ 2331/08 **חיים קסטרו נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, ניתן ביום 20.4.09); ע"פ 16/82 **מלכה נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(4) 309).

22. לאור האמור, יש לזכות נאשם 2 מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

תוצאה

23. אני מרשיע נאשם 1 בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק ומזכה נאשם 2 מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג באדר ב' התשע"ד, 25 במרץ 2014, במעמד הצדדים.

יעקב צבן, שופט